

Arrest

nr. 168 621 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, en haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, op 8 januari 2016 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partijen op 11 december 2015 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2015 dient de eerste verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van houder van voldoende bestaansmiddelen. Op dezelfde dag dienen de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde verzoekende partij een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, in hun hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van de eerste verzoekster. Zij worden allen in het bezit gesteld van een bijlage 19 en er wordt aan de eerste verzoekster gevraagd om binnen de drie maanden een salarisspecificatie voor de maand juni voor te leggen.

Op 7 december 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans

bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen wordt ter kennis gebracht op 11 december 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 18.06.2015 werd ingediend door:

(…)

+ kinderen:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 18.06.2015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en loonfiches.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een bewijs van geldige ziekteverzekering, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40 §4,1e lid, 2° van de wet 15.12.1980 en 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Uit de bewijsstukken kunnen we afleiden dat betrokkene tewerkgesteld is bij N.-K. (...) in Nederland met een contract van onbepaalde duur. Wanneer we de loonfiches van betrokkene nader bekijken, dienen we vast te stellen dat het loon ontoereikend is om te kunnen stellen dat er bewezen is dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het gewone maandloon is telkens onvoldoende. Enkel in de maand mei wanneer de vakantietoeslag uitgekeerd wordt, is het loon wel voldoende. De vakantietoeslag wordt echter slecht éénmaal per jaar uitgekeerd. Wanneer we de vakantietoeslag verrekenen over een volledig jaar, is het gemiddelde maandloon nog steeds onvoldoende. Het bedrag van het gemiddelde maandloon ligt immers onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Ongeacht de persoonlijke uitgaven van betrokkene, is het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast het strikte minimum. Betrokkene heeft immers vijf kinderen ten laste. De bestaansmiddelen zijn bijgevolg ontoereikend om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Daarenboven werd er ook geen bewijs van geldige ziekteverzekering voorgelegd.

Betrokkene voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §2,1e lid (wet 15.12.1980) en art. 50 §2, 4° (KB 08.10.1981) om het verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Aangezien het verblijfsrecht van betrokkene geweigerd wordt, kan ook het verblijfsrecht van haar kinderen niet erkend worden. Er kan voor de kinderen geen toepassing gemaakt worden van het art. 40 bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan EU-burger die ouder is van de kinderen, om zich bij te voegen.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijven buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en bloedverwanten in neergaande lijn aangevraagd op 18.06.2015 hen geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd zijn om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekster is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsbeginselen geschonden zijn.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoeker.

Verzoekster is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met volgende elementen:

- *Verzoekster heeft naast het contract bij N.-K. (...) ook twee andere contracten (zie hoger)*
- *Verzoekster heeft een maandelijks inkomen sedert september 2015 van ongeveer € 1.700,00 netto buiten vakantiegeld, kinderbijslag en Nederlandse toeslagen. Dit is ruim boven het bedrag voor het leefloon.*

Verwerende partij heeft artikel 40 § 4, eerste lid 2° miskend doordat zij heeft gesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Verzoekster werkt 38u per week dus fulltime én heeft een fulltime inkomen!

De verwerende partij had verzoekster niet meteen het verblijfsrecht als werknemer mogen ontzeggen. De verwerende partij had minstens bijkomende stukken omtrent de tewerkstelling moeten opvragen zodat meteen duidelijk zou worden dat verzoekster steeds meer bleef werken met een zeer goed inkomen!

De bestreden beslissing is geenzins op redelijk wijze genomen en getuigt van onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij.

Indien de verwerende partij het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de weigering van het verblijfsrecht en tot aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoekster besloten zijn, nu blijkt dat zij terdege op stabiele wijze inkomsten vergaart.

De beslissing miskent het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel omdat verzoekster wel degelijk heeft bewezen dat zij voldoende inkomsten heeft, nu en ook voor de toekomst.

In ieder geval heeft verwerende partij te voorbarig een beslissing genomen.

Verwerende partij heeft te onzorgvuldig en onredelijk de bewijsstukken van verzoekster beoordeeld.

Gelet op het bovengaande heeft verzoekster de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Bovendien toont verzoekster een schending van artikel 40 §4, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet aan.

Onterecht werd dan ook het verblijfsrecht van de 5 kinderen van verzoekster niet erkend.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enige middel beroept verzoekster zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel evenals op een schending van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoekster bestaat er in eerste instantie uit dat verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen. Volgens verzoekster werd artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet miskend doordat in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, terwijl geen rekening werd gehouden met verzoeksters inkomsten uit tewerkstelling bij de firma S. (...) groothandel en D. (...) CVBA noch met het vakantiegeld, de kinderbijslag en de Nederlandse toeslagen die verzoekster ontvangt.

In dit verband laat verweerder in eerste instantie gelden dat verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag van een verklaring van inschrijving wist, of behoorde te weten, dat ze moest voldoen aan de voorwaarden gesteld bij artikel 40, §4, eerste lid, 2° en artikel 40, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet enerzijds en artikel 50, §2, 4° van het vreemdelingenbesluit anderzijds.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar inkomsten uit tewerkstelling bij de firma S. (...) groothandel en D. (...) CVBA evenals naar vakantiegeld, kinderbijslag en Nederlandse toeslagen, stelt verwerende partij vast dat –inzoverre al deze bewijsstukken al zouden zijn gevoegd bij het verzoekschrift, quod non- op generlei manier uit het administratief dossier blijkt dat deze bewijzen van bestaansmiddelen werden gevoegd bij de aanvraag dan wel dat deze stukken later, voor het nemen van de bestreden beslissing, aan verwerende partij werden overgemaakt.

Het moet benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarden in beginsel rust op de aanvrager en dat een vreemdeling die om verblijfsrecht verzoekt derhalve zelf zijn aanvraag met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verweerder toe de aangebrachte stavingsstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. In tegenstelling tot wat verzoekster opwerpt in haar verzoekschrift, rust op verweerder geenszins de verplichting om, indien de bewijswaarde van de aangebrachte stukken gering is, het initiatief te nemen om bijkomende stukken op te vragen. Het feit dat verzoekster naliet bepaalde bewijsstukken bij haar aanvraag te voegen laat toe te besluiten dat ze zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat verweerder kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken nu hij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegeven waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door rekening te houden met stukken die voorgelegd werden na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

In dit verband wenst verwerende partij voorts nog te beklemtonen dat in de motivering van de bestreden beslissing werd ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoekster ter staving van haar verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs om te besluiten dat ze voldeed aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Op basis van het loutere feit dat verzoekster het niet eens in met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing noch op basis van een verwijzing naar stukken die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet voorhanden waren, slaagt verzoekster erin om aan te tonen dat de bestreden beslissing met miskening van artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet of op onredelijke dan wel op onzorgvuldige wijze werd genomen.

Het staat verzoekster vrij om op basis van de bij het verzoekschrift gevoegde stukken een nieuwe aanvraag in te dienen.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466). Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar ze stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Tenslotte laat verweerder nog gelden dat verzoekster voor het instellen van onderhavige procedure een beroep deed op de kosteloze rechtspleging en op die wijze aldus erkent dat zij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen (RvV 11 mei 2015, nr. 145.290).

Nu uit bovenstaande blijkt dat geheel rechtsgeldig werd besloten verzoekster verblijfsrecht van meer dan drie maanden te weigeren, geenzins ernstig voorhouden dat het verblijfsrecht onterecht zou zijn geweigerd aan haar vijf kinderen."

2.3.1. Artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt,"

Te dezen stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing vast dat de eerste verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig deze bepaling aangezien haar *"loon ontoereikend is om te kunnen stellen dat er bewezen is dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk"*, waarbij wordt gespecificeerd dat de verzoekster *"tewerkgesteld is bij N.-K. (...) in Nederland met een contract van onbepaalde duur"*, dat haar *"gewone maandloon (...) telkens onvoldoende (is)"*, dat *"(e)nknel in de maand mei wanneer de vakantietoeslag uitgekeerd wordt, (...) het loon wel voldoende (is)"*, doch *"(d)e vakantietoeslag (...) slecht éénmaal per jaar (wordt) uitgekeerd"* en wanneer de vakantietoeslag over een volledig jaar verrekend wordt *"het gemiddelde maandloon nog steeds onvoldoende (is)"* nu *"(h)et bedrag van het gemiddelde maandloon (...) onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend (ligt)"* en het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast, ongeacht de persoonlijke uitgaven van de verzoekster, het strikte minimum is. Daarbij wordt er nog op gewezen dat de verzoekster vijf kinderen ten laste heeft.

De verzoekende partijen betwisten deze motivering niet, doch zij voeren aan dat de eerste verzoekster naast het voorgelegde contract bij N.-K. nog twee andere arbeidsovereenkomsten heeft, zodat zij sedert september 2015 een maandelijks inkomen heeft van ongeveer € 1.700 netto, exclusief vakantiegeld, kinderbijslag en Nederlandse toeslagen, wat ruim meer is dan het bedrag van het leefloon. Zij menen dan ook dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet zonder miskenning van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet kon stellen dat de bestaansmiddelen van de eerste verzoekster ontoereikend zijn. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partijen de twee andere arbeidsovereenkomsten van de eerste verzoekster bij hun aanvraag hebben gevoegd of op een later ogenblik, vóór het nemen van de bestreden beslissing, aan de verwerende partij hebben overgemaakt. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat zij dit gedaan zouden hebben. Aldus kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet worden verweten dat hij met deze gegevens geen rekening heeft gehouden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, wat betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. *In casu* voegen de verzoekende partijen de arbeidsovereenkomsten voor bepaalde en daarna onbepaalde duur tussen de eerste verzoekster en D. van 7 oktober 2015 en 18 november 2015 (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 2) en de loonbrieven van de eerste verzoekster van september, oktober en november 2015 (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stuk 3) pas voor het eerst toe bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekende partijen zich baseren op deze stukken om aan te tonen dat de eerste verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden die artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het hun bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde arbeidsovereenkomsten en loonbrieven kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Voor zover de verzoekende partijen aanvoeren dat de verwerende partij bijkomende stukken had moeten opvragen omtrent de tewerkstelling van de eerste verzoekster, wordt er op gewezen dat een dergelijke verplichting voor de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden gelezen in het door de verzoekende partijen geschonden geachte artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt evenwel niet in dat het bestuur op elk moment vóór het nemen van zijn beslissing aan de betrokken vreemdeling dient te vragen of er inmiddels geen nieuwe elementen zijn en of deze vreemdeling het bestuur daar desgevallend van in kennis zou willen stellen, temeer wanneer er zich, zoals *in casu*, in de stukken van het administratief dossier geen indicaties bevinden dat er mogelijks nieuwe elementen zouden kunnen opduiken. Ook op de verzoekende partijen rust een zekere zorgvuldigheidsplicht om hun aanvraag te actualiseren wanneer er in hunnen hoofde nieuwe relevante gegevens opduiken die een impact kunnen hebben op de inhoud van de te nemen bestuursbeslissing die op hun aanvraag moet volgen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en de verzoekende partijen tonen, gelet op wat voorafgaat, *in casu* niet aan dat hij hierbij op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN